

Logg från Älva

Datum: 2016-03-06

Elevloggare: Erik Ivarsson Soto

Personalloggare: Petra Nyberg

Position: Förtöjda vid en ponton i marinan, Arrecife

Planerat datum för att segla vidare: onsdag morgon

Väder: Blåsigt och ganska kyligt

Elevlogg:

Idag fortsatte vår premiärtur med en hel del gröna ansikten. Efter frukost och lite städning hade vi lektion i "medical first aid" med Tobbe som fått det roliga uppdraget att lära oss diverse anatomi och livräddning när flera av oss kände oss redo att räddas från Älvas illamående. Under första lektionen fick vi ett trevligt avbrott när våra första havsgäster för resan besökte oss, Rissos delfiner hoppade högt i vågorna utanför ventilerna och flera i klassen gick fram och såg dem leka i svallet framför stäven. Efter morgonlektionen med Tobbe kom besättningsmannen Stefan ner till oss och berättade lite om linor, rep, trossar, kablar m m som vi kommer ha nytta av under seglingen och i vårt yrke framöver. Klockan elva var det dags att bärga segel och alla vi (som var på benen) slöt upp med besättningen och började succesivt bärga (ta ner) alla segel för att sedan gå den sista biten till hamnen på Lanzarote för maskin. Lunchdags med god Wok efterföljdes av mer medical first aid lektion, återigen inför en trött skara elever som försökte hålla sig vakna i det förföriska gungandet.

Vid 1600 angjorde vi i ett blåsigt Arrecife och skeppare Sören backade snyggt in Älva med en manöver som jag tror vi alla elever imponerades av. Hamburgarna till middag ombord mättade alla magar som inte kunnat fyllas ute på vågorna och kvällen bjöd på blåst, moln och fria aktiviteter.

Personallogg:

Vad som är bra väder eller inte ligger mycket, nästan bara faktiskt, i betraktarens ögon. Vad vill man göra i vädret? Sola och bada, hoppa i vattenpölar, göra fysikaliska experiment i dimma eller vill man möjligen segla?

Överfarten mellan St Cruz de Tenerife till Arrecife bjöd på ett alldeles utomordentligt förträffligt väder....om resan skett åt motsatt håll. Starka tacksamhetskänslor hyses för den stålhest som stod oss bi timme efter timme när vi slickade vindögat likt skadeskjutna katter. Att kryssa tar nämligen tid, vilket vi tack vare hästen slapp. Sjön var inte grov, men när den kommer in nästan rätt i fören kan den ändå störa nattsömnerna för många. En ”ny” matros på båten sa till mig idag: -”Jag tänkte packa väskan och gå upp och ställa mig vid livflottarna. Jag lyfte ur bingen och det small i skrovet”. Jag känner igen allt det där, jag har också bott i fören. Fartyget lyfter, sedan dyker fören ner i sjön, vrider runt där nere (ofta känns det som om det där vridandet tar väldigt lång tid) för att sedan lyfta upp ur havet igen, och ja det smäller i skrovet. SMÄLLER!

Efter det att vi gått igenom sundet mellan Fuerteventura och Lanzarote gick jag på min vakt. Alla segel var bärgade och vi hade tillskansat oss lite sjölä. Några småbåtar runt om och en rent allmänt hygglig tillvaro hade slagit rot på bryggan. Vid sådana tillfällen kan filosoferandet få fäste. Ett barn, ganska litet, hade grävt en grop, ganska stor, i sin sandlåda. Barnet hade fyllt hålan med vatten. På ena sidan vattenpölen hade barnet placerat sandhögar. Ni vet hur sådana högar ser ut när man tar torr sand i sina händer och öppnat bara ett litet hål under lillfingret och handflatan. Hela Lanzarote är full av sådana högar, ganska stora och ganska små. Vita kiselstenar ligger utspridda lite varstans bland högarna, skvallrar om civilisation i ett annars oerhört kargt landskap. Så ser det ut längs Lanzarotes östkust.

Älva, mitt i vattenpölen.

Hälsningar Petra Nyberg, överstyrman.